

Kovács Eleonóra

Amit nem tudok

2070-ben írtam egy tanulmányt a Dozsorcai Tanácsadó Testület munkájáról, amit nem fejeztem be, és nem jelent meg.

A Dozsorcai régió a Balti-tenger partján, *Gdańsk* és Kalinyingrád között van. 2052 júliusában, amikor arra emlékeztek, hogy az ESZAK¹ száz éve jött létre, minden régió megerősítette, hogy a Régiók Szövetségében marad.² 2052. július 23-án a Dozsorcai régió független lett.

A Lengyel Régiók Szövetsége elveszített egy régiót, egy kikötőt és egy villamos erőművet. A függetlenséget csak az Eurázsiai Gazdasági Együttműködés tagállamai ismerték el.³

2070-ben kezdtem foglalkozni a témával, de nem kaptam vízumot Dozsorcába, nem kutathattam a városi levéltárban, és a Tanácsadó Testület határozatait sem olvashattam el, csak a kivonatot az Emlékek Háza honlapján keresztül, de ez kevés volt egy tanulmányhoz. Nem teljesítettem a pályázatban vállalt feltételt (tanulmány), és elveszítettem az ösztöndíjat.

2074-ben kormányváltás volt Dozsorcában, ekkor kaptam vízumot, az Emlékek Házában megtaláltam a jegyzőkönyvek teljes szövegét. Többet tudtam meg Jelena Zsortula (2052–56) belpolitikájáról és a családjáról.

2056 márciusában eltűnt Jan Zsortula, az akkori főtanácsos, Jelena Zsortula idősebb fia. A család előbb gyógykezelésről, majd külföldi útról beszélt. Ő indult volna a választáson, hogy a körzetében képviselő, és a Tanácsadó Testület tagja legyen. A helyét átvette az öccse, Lev, aki megnyerte a választást.

Pjotr Bogdanov orosz politológus a lengyeleket, Mateusz Gonkowski lengyel politológus az oroszokat okolta: a titkosszolgálat elrabolta Zsortulát, hogy nyomást gyakoroljanak Jelena Zsortulára, aki 2056 februárjában nem adott el villamosenergiát Kalinyingrádnak.

A kutatásom ideje alatt sem ezekkel az elméletekkel, sem az eltűnéssel nem foglalkoztam, mert nem kellett a témámhoz.

1 Európai Szén-és Acélközösség, az EU létrejötte miatt fontos. 1952–2002-ig létezett, ekkor a párizsi szerződés lépett érvénybe helyette. (Rhodumil Zhalan)

2 2047-ben, a támogatások elosztása miatt átszervezték a közigazgatási egységeket (megyéket, járásokat), és a központi költségvetésből megpályázható összeg mennyisége is változott a lakosság létszámának és minden régió hasznosságának vonatkozásában (ha több búzát termeltek, jelentősebb összeget pályázhattak pl.: az egészségügy fejlesztésére).

3 Az Eurázsiai Gazdasági Unió jogutóda, 2030-ban jött létre. A tagállamok vállalták, hogy a közös piac érdekében megújítják a gazdasági együttműködést.

2075-ben lefényképeztem a Tanácsadó Testület 2052–56 közötti határozatairól szóló jegyzőkönyveket. Dozsorca, Kalinyingrád és Moszkva tényleges kapcsolata érdekelt, főként a szabadkereskedelmi egyezmények tartalma. Ezeket a dokumentumokat az Emlékek Házában tárolták elektronikusan és nyomtatott változatban. Teljes hozzáférést kaptam az elektronikus adatbázishoz, és a nyomtatott változatot is megnézhettem az irattárban. Itt találtam egy dobozt, amire azt írták, hogy *Philipposz jegyzék*. Egy kézirat és egy adathordozó volt benne. Az írást nehezen lehetett olvasni; egy bizonyos Olimpia írta alá. Az adathordozón több hangfelvételt és Leon Urbanski pszichológus feljegyzéseit találtam.

Nem derült ki, hogy ki gyűjtötte össze és rejtette el a diplomáciai iratok között a hanganyagot és a kéziratot. Az Emlékek Háza munkatársa, aki a kutatóterembe hozta az iratokat, azt mondta, Marina Kvitkova rendszerezte az anyagot. Kvitkova 2074-ben nyugdíjba ment, és Spanyolországba költözött a lányához; senki sem tudta az új címét.

Nemrég biztonsági mentést készítettem a 2075-ben rögzített fájlokról, és megtaláltam a *Philipposz jegyzéket*, amiről megfeledkeztem, mert a dolgotomhoz nem volt szükségem rá. Elolvastam a kéziratot, meghallgattam a felvételeket, és leírtam mindent, ami a jegyzékben volt. Ebben a kötetben ennek a tartalmát teszem közzé. Ez nem tudományos munka, nem végeztem kutatást a tények igazolása miatt, de a szöveghez lábjegyzetet írtam. A pszichológus tömondait bővíttem, *A játékosok könyve* megvan elektronikusan, szó szerint idézem. A hangfelvételen hallható hangot összehasonítottam Jan Zsortula hangjával, ami megvolt az Emlékek Házának adatbázisában, mert tanácsstag-jelölt volt. A hang nagyjából egyezik, de nem kerestem független szakértőt, aki ezt alátámasztaná.

Nem tudom, ki lehet Olimpia, és ki írta az Olimpia-szövegeket. Lehet, hogy azokat is Jan Zsortula írta, de nem találtam olyan kéziratot, amivel összehasonlíthatnám. A szakdolgozatai elérhetőek a Varsói Műszaki Egyetem archívumában, de azokban sok szakkifejezés van, itt egy sincs.

Jan Zsortula tényleg járt pszichológushoz, de nem derült ki, hogy Leon Urbanski feljegyzései hogyan kerültek nyomtatott változatban a mappába.

Akár kitalált történet a *Philipposz jegyzék*, akár nem, a tartalma megmagyarázhatja, mit csinált Jan Zsortula 2056-ban, mielőtt eltűnt Dozsorcából.

Gdańsk, 2079. március 29.

Rhodumil Zhalan

Letakart tükör

Jan Zsortula mondja

2059. március 4.

– Miléna, te sohasem fázol? Három éve próbálok megszokni a hideget, de itt, Norlavikban még márciusban is hűvös van. 2056-ban jöttem el Dozsorcából, ott tanácsstag lettem volna, itt mérnök vagyok.

Anyám 2050-ben független jelöltként Dozsorca polgármestere lett volna, de nem nyerte meg a választást. 2052-ben Dominik Nowicki, A Szabadságért Párt elnöke megkereste őt, hogy álljon az elszakadás mellé. Ha Dozsorca független lesz, az adó a Dozsorcai régióban marad, lesz pénz a kórházak felújítására, amit anyám a választási kampány idején ígért. Anyám nem polgármester lett, hanem a Testület első elnöke, a főtanácsos. 2056-ban én is indultam volna a választáson, hogy a Tanács területfejlesztésért felelős bizottságának tagja legyek, de inkább eljöttem ide.

– Miléna, kérsz teát? Persze, bocsánat. A választási kampány előtt, 2056. január 21-én kórházba kerültem vakbélgyulladás miatt. Amikor a műtét után felébredtem, és nem volt ott senki más, a szobatársam hozott nekem teát. Aznap estére belázasodott. Másnap reggel átvittek egy másik szobába, harmadnap, reggeli közben hallottam, hogy a fiú éjszaka meghalt. Fiatalabb volt, mint én. Azt mondták, súlyos vakbélgyulladással került kórházba, és sorolták a többi okot (sok fehérvérsejt, gyenge immunrendszer). Nem ismertem őt, csak teát adott. Arra gondoltam, tehetetlen vagyok. Meghalhattam volna a műtét közben, vagy utána, mint ő, és még nem újítottam fel egyetlen műemléket sem, pedig valójában ez érdekel.

Hazamentem, megírtam a nyilatkozatot: visszalépek, nem indulok a választáson, nem leszek a városfejlesztésért felelős bizottság tagja. Keresték az új jelöltet, amikor vásárlás közben, a kenyérpultnál megtalált a titkosszolgálat. A Régiók Szövetségétől jöttek.

A farmerdzsekis nő kedvesen, de nyomatékosan meghívott egy kávéra, és közben csatlakozott hozzánk a munkatársa is. Elmondták, hogy tudnak a lemondásomról, kivisznek a városból, később visszamehetek, csak most menjek el Dozsorcából. Azt nem mondták, hogy hasznukra van a zűrzavar, amit a főtanácsos fiának eltűnése okozhat, és arra számítanak, hogy Dozsorca meggyengül és visszatér Varsóhoz, ami azért jó, mert kell nekik a város kikötője.

Másnap megtudtam, hogy nem az én tervem alapján lesz felújítva a műemlék lakóház a Folyópart utcában. Ezzel foglalkoztam volna, miután lemondtam a tisztségeimről. Elfogadtam az ajánlatot.

Amikor kivizsgálásra mentem a kórházba, mentőautóval, ami egy beteget vitt Varsóba, mert a mi városunkban nincs szívsebészet, és csak ott tudták megműteni, engem is kicsempészték Dozsorcából. A mentővel Varsóba, onnan repülővel Reykjavíkba utaztam, onnan eljöttem ide, Norlavikba. Törölték a repülőtéri felvételeket, kaptam új személyi igazolványt és munkát, házakat tervezek.

Nem akartam ezt elmondani, mégis könnyű volt. Nevetséges kimondani, de egy tükörben élsz. Emlékszem, amikor a lakásba költöztem, furcsa volt az ovális tükör, rajta virágos tapéta, mint a falon. Egy ideig nem zavart a letakart tükör, mintha szándékosan így rendezték volna be az előszobát, de nemrég úgy döntöttem, kicserélem a tapétát. Amikor a lefedett tükörről leszedtem a papírt, egy idegen arcot láttam meg a sajátom helyett. Azért volt ijesztő, mert a tükör kicsi, nem látszik, mi van a háttérben, csak az arc és a nyak, és rémisztő, ha nem a saját arcomat látom a tükörben, hanem egy ősz hajú asszonyt sárga-fekete garbóban; ilyenkor elbizonytalanodom abban, hogy jól ismerem a saját arcvonásaimat.

Elmondtam, hol voltam korábban, miért vagyok itt. Lemondtam arról, hogy főtanácsos legyek, a családomat elhagytam. Most végre csak mérnök vagyok. A lengyelek segítettek ebben, álnéven élek, lakóházakat tervezek. Azért kezdtem beszélgetni veled, Miléna, hogy hangosan is kimondjam a kételyeimet arról, hogy még mindig nem a helyemen vagyok. Vagy csak azért nyugtalankodom, mert láttam a hírekben, hogy az anyám megbetegedett? Elmenjek innen is? A helyemet elfoglalta valaki a tanácsban, a városban egy másik mérnök tervez házakat, és anyámnak van egy másik fia is. Valaki itt, a norlaviki irodában is helyettesítene.

– Igazad van, Miléna. Megkeresem a metszőollót, ami az apámé volt.

*

Rhodumil Zhalan mondja

A fenti szöveg egy hangfelvétel írott változata, Jan Zsortula beszél, senki sem válaszol neki. A felvétel azon az adathordozón volt, amit a *Philipposz jegyzék* című dobozban találtam az Emlékek Házában. Jan Zsortula rögzíthette, vagy valaki, aki megfigyelte őt (talán a Régiók Szövetsége).